

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αι συνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οδοσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γονζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ.* * (συνέχεια). — Λάμπρου Ένυάλη : ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτία

Έν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Έν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίαις προληρωτίας συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Έπανήλθομεν εἰς τὸ φρούριον σιωπηλοί. Έκείνη μὲν ἐφαίνετο λίαν καταβεβλημένη, ἐγὼ δὲ ἠσθάνομην ὅτι βαθεῖα συγκίνησις κατετάρασσε τὸ πνευμά μου.

Μόλις εἰσῆλθομεν εἰς τὸ φρούριον, ἡ Ἀρτεμις μ' ἐγκατέλειψεν ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέψεως προὔχοντων τιῶν τοῦ χωρίου.

Χωρὶς νὰ δυσχερεστηθῶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ Ἀρτεμις δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἔρωτός μου· ἡ ταραχὴ τῆς καὶ οἱ δισταγαί μου μοὶ ἐμαρτύρουν τοῦτο προφανῶς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν μ' εἶχε καταρασθῆ! Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἤμην ἔτοιμος νὰ προδώσω τὸ μυστικόν μου, ὁ ἱκετευτικός τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἀνεχαίτισε τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου... «Μὴ θελήσης ν' ἀφαιρέσης τὴν ὑπόληψίν μου», μοὶ εἶπεν.

Έβυθίζομην εἰς βαθεῖς καὶ παράφρονας, οὕτως εἶπεν, διαλογισμούς· ἡ ἐπιείκεια αὐτῆς διήνοιγεν αἰφνης ἐνώπιόν μου διαυγαστάτην καὶ ἀκτινοβολοῦσαν αἴγλην, ἥτις κατεθάμβου το πνευμά μου... Ἀγαθὴ τύχη! ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἂν με ἠγάπα καὶ αὕτη! ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἰδικῇ μου, περιεκλείοντο αἱ φλόγες τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ!

Καὶ τότε ἠσθάνομην ἐν ἐμοὶ φλόγας πυρός, ἀπειλούσας τὴν παντελεῖ ἐξόντωσίν μου· ἀνεμιμνησκόμεν τῶν αἰφνιδίων μεταλλαγῶν τοῦ προσώπου τῆς, τοσοῦτων συχνῶν ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν, κατελιημμένος ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ, εἶχον ἐξομολογηθῆ ἄκων τὸ μυστικόν τῆς καρδίας μου, καὶ προσέτι τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀπεικονισθείσης χαρᾶς τὴν

ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἰατρός εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸ διὰ τὴν Ἀγγλίαν μελετώμενον ταξιδιόν μου. Πάντα ταῦτα μὲ κατετάρασσον, καὶ μάλιστα συνδυαζόμενα πρὸς τὸ συμβᾶν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν, διερχόμενος ἐπιππος τὰ δάση μετ' αὐτῆς, ἠσθάνθη τὸ πρῶτον τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν δι' αὐτήν... Καὶ τότε ἀληθῶς μοὶ ἀνέφερε περὶ τοῦ ταξιδίου μου· ἀλλ' ἔκτοτε ὅποια μεταβολή!

Βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος καὶ τῶν ἀναμνήσεων τούτων, δὲν ἐτόλμων οὔτε νὰ πιστεύσω, οὔτε ν' ἀμφιβάλλω· κατεθλιβόμην διὰ τὴν χαρὰν μου καὶ ἐμειθυσκόμεν ὑπὸ τῆς λύπης μου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἤθελον νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὸ μέλλον καὶ, ὡσεὶ διατελῶν ἐν γοητευτικῇ ὀπτασίᾳ, ἐφανταζόμην τὰς ψυχὰς ἀμφοτέρων ἡμῶν συνδεδεμένας διὰ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐνώσεως, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει διὰ τὰς ἀποκλήρους μόνον καρδίας. Ἀσπίλοι καὶ ἀμόλυντοι ἀμφοτέροι, ἀνεδείχθημεν ἄξιοι ἡμῶν αὐτῶν· οὐδέποτε ἐκμυστήρυσαι τις ἐμόλυνε τὰ χεῖλη μας· μόνη ἡ συνκίσθησις τοῦ ἔρωτός μας καθίστα ἡμᾶς καρτερικούς καὶ γενναίους, καὶ διηρχόμεθα τὸν βίον θραλέου καὶ ἀγευστοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ταλαιπωριῶν.

Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐκείνης διήλθον, ἀτενίζων τὴν νέκν ταύτην καὶ πρᾶυγελων ἠῶ, ἥτις διηνοίγετο ἐνώπιόν μου· ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ὑπαρξίς μου εἶχεν ἕνα σκοπὸν πλήρη ἐλπίδων καὶ πίστεως θὰ διηρχόμην μετὰ σταθεροῦ βήματος τοὺς σκοπέλους ἐκείνου τοῦ κόσμου, ἐντὸς τῶν ὁποῖων ἀνατρέπονται αἱ ἐρῶσαι καρδίαι· χάριν μιᾶς γυναικός, θὰ ἐτηρουν ἀθίκτους τὰς ὁρμὰς ἐκείνας τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἰδεῶδες κάλλος, αἵτινες· ἀνμιμνήσκουσιν ἡμῖν τῶν καλλονῶν τοῦ οὐρανοῦ· χάριν αὐτῆς, θὰ ἐπέδιωνον τὴν δόξαν...

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοί μου ἐσταμάτησαν ἐπὶ τινος ἐπιστολῆς, τὴν ὁποῖαν εἶχον λάβει τὴν πρωίαν, παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου μου. Φεῦ! ὅποια κατάπτωσις!... Δυστυχῆς ἐγὼ! ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἀρτέμιδος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά

μου, ὅπως ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ ἀποδείξω εἰς τὸν κόσμον ὅτι δὲν εἶμαι παράφρων!

Τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἐπανεῖδον τὴν Ἀρτεμιν, ἐπλησίασα πρὸς αὐτὴν τρέμων καὶ ἀμηχανῶν· ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπησχόλουν αὐτὴν τὰ καθήκοντά τῆς, ὡς δεσποίνης. Ἀποσυρθεὶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, συνήντησα ἐκεῖ ἀρχαῖόν τινα τοῦ πατρός μου φίλον, ὅστις ἠγάπα ἐμμανῶς τὸ κυνήγιον, καὶ ὁ ὁποῖος, διηγοούμενός μοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ διάφορα περὶ κυνηγίου ἐπεισόδια καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ ἄθλά του, μὲ ἀπήλλασσε τοῦ κόπου νὰ ὀμιλῶ. Ἐνφ δὲ ἤκουον ἀδιαφόρως τὰς ἱστορίας ταύτας, κατεσκόπευον ἀνησύχως τὴν ἀνάδοχόν μου, προσπαθῶν ν' ἀνακαλύψω εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἢ εἰς τὰς κινήσεις τῆς τὴν ἀνταύγειαν τῆς καταγιγίδος, ἥτις κατετάρασσε τὴν καρδίαν μου· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο γαλήνιον, ἢ μᾶλλον ἀκατανόητον. Οὐχ ἤττον ἐνόμισα ὅτι ἐμάντευσα ὅτι δυσχερετεῖτο μεγάλως διὰ τοὺς ἀπροσδοκῆτους ἐκείνους ἐπισκέπτας τῆς. Μετ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοί τῆς συνήντησαν τοὺς ἰδικούς μου καὶ ἠρρυθρίασε.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφερον τὸ τέτιον· ἀφοῦ δὲ περιποιήθη ὅλους τοὺς ξένους τῆς, ἦλθε καὶ πρὸς ἐμέ, προσφέρουσα μοὶ ἐν κύπελλον· κατὰ τύχην εὐρέθημεν μόνοι.

— Ἀνδρᾶ, εἶσαι δυσχερεστημένος ἐναντίον μου, μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκριμένης καὶ θλιβεραῖ· διατί εἶσαι ὠργισμένος;

— Τί λέγεις;

— Πίστευσόν μοι ὅτι μετενόησα διὰ τὴν λύπην, τὴν ὁποῖαν σοὶ ἐπροξένησα τὸ πρωτ...

Ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ! ἐφαίνετο ζητοῦσά μοι συγγνώμην. Τὸ στήθος τῆς ἐξαγκούτο ὑπὸ τῶν σφιδρῶν τῆς καρδίας τῆς παλμῶν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί τῆς ἦσαν κάθυγροι. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας ὁ ὀχληρὸς κυνηγός, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνωτέρω ἐγραψα· οὐδὲν ἦσσαν ἔλαβον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως ρίψω ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τρυφρὸν καὶ περιπαθὲς βλέμμα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον σαφῶς ἐδήλου εἰς αὐτὴν τὴν ἀφροσύειν τῆς ψυχῆς μου, ὡς τε μ' ἐγκατέλειψε σεδὸν μειδιδῶσα.

IH'

Τὴν ἐπικύριον, καθ' ἣν ὦραν αὐτὴ κατήλθεν εἰς τὸν κῆπον, ἠννόησε πάραυτα τὸ ἀμετάκλητον τῆς ἀποφάσεώς μου ἐκ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὅποιον τὴν ἔχαιρέτισα. Εἶχον πλέον ἔννοησε ὅτι ὤφειλον ν' ἀπομακρυνθῶ ἐκεῖθεν.

— Εἶσαι πολὺ καλός, μοὶ εἶπεν ἀντιχαιρέτωσά με, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ φεισθῆς τῆς λύπης μου, διὰ νὰ μὴ φανῶ σκληρὰ . . . "Ἄλλως τε γνωρίζεις, Ἀνδρέα, ὅτι ἡ ἰδέα μόνῃ τῆς εὐτυχίας σου ἐδύνατο νὰ με ὠθήσῃ εἰς τὸ νὰ σοὺ γίνω πρόξενος λύπης.

— Ναί, τὸ ἤξεύρω, τῇ ἀπήντησα· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα σου ταύτην, ἡ ὁποία ἐξισοῦται μὲ τὴν ἰδικήν μου . . . θέλω νὰ ἦμαι ἄξιος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ νὰ ὑπερηφανεύσῃ δι' ἐμέ.

— Ἄ! τώρα σὲ ἀγαπῶ, φίλε μου· ἡ γενναϊότης σου μὲ καθιστᾷ διὰ βίου εὐγνώμονα· ἡ φοβερὰ ἐκείνη λέξις τοῦ χωρισμοῦ ἀρκούντως μὲ κατελύπησε, σοὶ το ὀρκίζομαι . . .

— Ἀγαπητῇ μου ἀνάδοχος, καὶ ἂν σὺ πρῶτη δὲν ἤθελες τὴν προφέρει, θὰ τὴν ἐπρόφερον ἐγὼ μετ' ὀλίγας ἡμέρας . . .

— Καὶ ἐσκέπτεσο ν' ἀναχωρήσης; μὲ ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

— Ναί, τὸ εἶχον ἀποφασίσει, ἀλλὰ μετὰ πολλοὺς λυπηροὺς δισταγμούς, σοὶ το ὀρκίζομαι, ὑπέλαβον ζωηρῶς· καὶ ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου ἀνέφερες περὶ τοῦ μέλλοντός μου, πρέπει κ' ἐγὼ νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ κατὰ τι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ μάθῃς.

— Θεέ μου! μὲ τρομάζεις, Ἀνδρέα!

— Ὡ! μένε ἤσυχος, πρόκειται περὶ φιλονεικίας μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ κυρίου Μωφέρ.

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς κ' ἐγὼ ἀδημονῶ! . . . Φοβοῦμαι πολὺ τὸν κόμητα καὶ δι' αὐτὸ ἤθελον νὰ σε ἀπομακρύνω ἀπ' ἐδῶ.

— Ἦτο ἀληθῶς αὐτὸς ὁ λόγος;

— Πῶς λοιπὸν ἤθελες νὰ ἔχω τόσον θάρρος νὰ σοὺ προτείνω τὸν χωρισμὸν μας, ἂν δὲν ἐπρόκειτο διὰ νὰ σε σώσω; ἀνέκραξε μετὰ τσαύτης διαχύσεως αἰσθήματος, ὥστε μὲ συνεκίνησε βαθῶς.

— Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἐξηκολούθησεν ἀπὸ τινος καιροῦ συμβαίνουσιν εἰς σὲ καὶ εἰς τὸν κόμητα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἀγνοῶ· γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὁσάκις τὸν ἐρωτῶ ἡ εἰρωνικῆ σιωπὴ του μὲ τρομάζει . . . Εἰπέ μοι, τί συνέβη μεταξὺ σας;

Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περὶ ἐμοῦ μέριμνά της μὲ κατέστησεν ἐπιλήσιμονα τῆς δυστυχίας μου καὶ τοῦ ἐρωτός μου καὶ δὲν ἐδίστασα πλέον νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὴν ἀπαισίαν σκευωρίας, τὴν ὁποῖαν ἄλλως τε δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ μάθῃ. Ἐμετρίασα ὁμῶς τὴν ἀγανάκτησίν μου, φοβούμενος μὴ ἐρυθρίασῃ διὰ τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερον.

"Ὅτε δ' ἔτελειώσα.

— Πολέμησέ τον, πολέμησέ τον! ἀνέκραξε ζωηρῶς, ἡ φιλαργυρία τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ πράξῃ ὅ,τι φαντασθῆς. Μὴ σκεφθῆς τίποτε, ὑπερασπίσου τὴν τιμὴν σου, τὴν ζωὴν σου καὶ τὴν περιουσίαν σου!

Καὶ ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ ὁρμῇ τῆς ἀγανακτήσεώς της, οἱ ὦρατοὶ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπεμπον φλόγας. Οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν τόσον ὦραϊν.

— Καὶ τί φρονεῖ ὁ Γράγγερ; μὲ ἠρώτησεν.

— Ἐλπίζει.

— Ἐμπιστεύθητι εἰς τὴν πείραν αὐτοῦ. Γράψε του νὰ ἔλθῃ τὸ ταχύτερον· θὰ ἐξέλθωμεν μαζὴ εἰς περίπατον· θέλω νὰ τῷ ὀμιλήσω κ' ἐγώ.

Ἐκ συμφώνου λοιπὸν ἀπεφασίσαμεν νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ποσῶς τὸ φρούριον πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ οικογενειακοῦ συμβουλίου. Χάρις εἰς τὴν παρὰ τοῦ Γράγγερ ἐπινοηθεῖσαν πρόφασιν τοῦ ταξειδίου, οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐγὼ ἐκνήρυχθην ἐνκντίον τοῦ κηδεμόνος μου, διότι ἡ περὶ χειραφετήσεώς μου καὶ συγκαλέσεως τοῦ συμβουλίου αἰτήσεις ἀπεδίδοτο εἰς τὰ περὶ ταξειδίου σχέδιά μου . . . Οὕτω λοιπὸν τὰ πράγματα ἤλλαξαν αἴφνης ὅψιν· καθησυχάσαντες δέ, ἐλησημονήσαμεν τὰς θλίψεις μας καὶ οὐδέποτε πλέον ἐσκέφθημεν περὶ ἀποχωρισμοῦ.

Αἱ μετὰ τοῦ Γράγγερ συνεντεύξεις τῆς ἀναδόχου μου, ἐν αἷς αὕτη δὲν ἤθελε νὰ παρευρίσκωμαι, ἀλλὰ τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα μοὶ ἀνεκοίνου κατόπι, κατέληξαν εἰς τὸ ν' ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς διαγωγῆς, τὴν ὁποῖαν ἐμελλον ν' ἀκολουθῆσω· καθ' ἑκάστην δὲ συνδιασκεπτόμεθα, συζητοῦντες τὰς φαντασιώδεις ἐνστάσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐπρότεινεν ὁ ἀπληστος κηδεμὼν μου· ὁμολογῶ δὲ ὅτι πάντοτε ἐθαύμαζον τὴν ὀρθότητα τῶν παρατηρήσεων τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις δι' ἐμέ τότε ἐπέιχε τόπον νομικοῦ συμβούλου.

Πρωίαν τινὰ ἐλάβομεν ἐπιστολὴν τινὰ τοῦ συμβολαιογράφου μου, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἐγνωστοποίησε ὅτι μᾶς ἐπερίμενεν εἰς τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ δάσους.

Ἀμφότεροι ἐτρέξαμεν ἀμέσως.

— Ἡμέρα συνεδριάσεως ὠρίσθη ἡ Πέμπτη, μᾶς εἶπεν.

— Ἡ Πέμπτη! . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμῖς, τόσῳ γρήγορα!

— Δὲν πταίσομεν ἡμεῖς, κυρία κόμησσα, ἀλλ' ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου . . .

— Καὶ νομίζετε, ὑπέλαβεν ἡ ἀνάδοχος μου, ὅτι θὰ ἀρκέσῃ μία συνεδρίασις;

— Δὲν ἐλπίζω, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον συμβολαιογράφος, διότι εἶμαι βέβαιος τῶρα ὅτι θὰ ἐγερθῇ ἐν ζήτημα, τὸ ὅποιον πρόβλεπον, καὶ ὅπερ ἴσως θὰ γίνῃ ἀρορμὴ μεγάλης δίκης. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς προσεκάλεσα ἐδῶ διὰ νὰ συζητήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ . . . Χθὲς μ' ἐπεσκέφθη ὁ κύριος κόμης καὶ μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας τῆς συγκαλέσεως τοῦ συμβουλίου.

Ἐξ ὧσων δὲ ἠννόησα, ὁ κόμης γνωρίζει τὰ πάντα· φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν ἐδυνήθη νὰ τῷ ἀποκρύψω τι· δὲν ἔκκεν οὐδεμίαν παρατήρησιν διὰ τὰ σχέδια τοῦ κυρίου βαρώνου, διότι γνωρίζει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐναντίος τοῦ κόμητος· ὡς ἐκ τῆς πείρας μου ὁμῶς, τὴν ὁποῖαν ἔχω εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἠννόησα ὅτι θὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς

αἰτήσεις μας . . . Ἐχετε ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν, κύριε βαρώνε, νὰ ἐπιδιώξετε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην;

— Ἀναμφιβόλως! ἀνέκραξα ἀνευ δισταγμοῦ.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ ἀνάδοχος μου. Μία ἀποχὴ θὰ προῦκαλεῖ ἱκανοὺς φόβους, οἱ ὁποῖοι βραδύτερον δυνατόν νὰ μᾶς βλάψωσιν.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἠννόησε κατὰ βᾶθος τὸν κίνδυνον, ὑπέλαβεν ὁ συμβολαιογράφος· μία τοιαύτη ὑπόθεσις, ἀφοῦ ἀπαξ ἀρχίσῃ, πρέπει νὰ τελειώσῃ, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ δικαστήρια . . .

— Πρέπει νὰ σώσωμεν τὸ μέλλον τοῦ Ἀνδρέου! εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς.

Μετὰ μακρὰν δὲ συζήτησιν ἐπὶ τῶν διαφόρων φάσεων τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀπεχωρίσθημεν. Ἐμείναμεν δὲ σύμφωνοι νὰ προφασισθῶ ὅτι τὴν περὶ χειραφετήσεώς μου αἴτησιν προῦκάλεσεν ἡ ἐπίμονος θέλησις μου νὰ περιηγηθῶ τὰς Ἰνδίας μετὰ τοῦ νεαροῦ ἐξαδέλφου μου Κλαρενσού, ὅς-τις εἶχεν ἐκεῖ τὰ κτήματά του, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἀπουσία μου θὰ διήρκει ἴσως πολλὰ ἔτη, ἦτο ἀναγκαῖον νὰ κανονίσω τοὺς μετὰ τοῦ κηδεμόνος μου λογαριασμούς μου.

Εἶχε παρέλθει μία ὥρα, ἀπ' ἧς εἰσηλθὼν εἰς τὸ φρούριον, ὅτε εἶδον τὸν Βασιανὸν τρέχοντα πρὸς ἐμέ· εἶχον ὑποδειξίαι εἰς τὸν Γράγγερ τὸν ἐξαιρετικὸν τοῦτον νέον ὡς πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον εἰς ἐμέ καὶ εἰχομεν συμφωνήσει δι' αὐτοῦ καὶ μόνου ν' ἀνταλλάσσωμεν τὰς ἐπιστολάς μας, τὰς ὁποίας φυσικῶς τῷ λόγῳ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐμπιστευθῶμεθα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων τοῦ φρουρίου. Παρ' αὐτοῦ λοιπὸν ἔλαβον τὰς ἐπομένους γραμμάς, γεγραμμένας μετὰ σπουδῆς διὰ μολυβδοκοנדύλου ἐπὶ τινος φύλλου χάρτου, ἐσχισμένου ἐκ τινος σημειωματαρίου.

"Μόλις σὰς ἀφῆκα, συνήτησα καθ' ὁδὸν ἐν παιδίον δεκαπενταετῆς περίπου, τὸ ὅποιον θὰ ἦνε βεβαίως αἰγοβοσκός τοῦ κυρίου Μωφέρ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἐσωτερικὸν μοὶ ἐνέβαλεν ὑποψία, διότι νομίζω ὅτι μὲ κατεσκόπευε· μὲ ἠκολούθησε μέχρι τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς Θολέ, διὰ νὰ μάθῃ βεβαίως τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εἶχον ἀφήσει τὴν ἀμαξάν μου. Ἐνόμισα καλὸν νὰ σὰς γνωστοποιήσω τοῦτο ἀμέσως διὰ τοῦ Βασιανοῦ. Προσέξτετε καλῶς, διότι κατασκοπεύουσι τὰ διαδήματά σας. Γ . . ."

— Ὅθ' ἦτο ἐκεῖνος ὁ μάγκας ὁ Λάζαρος, ὁ υἱὸς τοῦ γέρω-Λετουρνέ, τοῦ μάγου! εἶπεν ὁ Βασιανός. Ὅθ' τὸν παραμονεύσας εἶς τὴν ἐπιστροφὴν . . . Ἐχὲ μεγάλας φιλίας μὲ τὸν Πλακίδαν . . .

Ὁ Βασιανὸς δὲν ἠπατήθη. Ἦτο πραγματικῶς ὁ Λάζαρος, ὅστις εἶχε παρακολουθῆσαι τὸν συμβολαιογράφον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δάσους ἐξουδόν του. Ὁ Βασιανὸς μοὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιβλέπῃ αὐτόν.

— Ὅθ' ἔχω τὰ μάτια μου τέσσαρα, μοὶ εἶπεν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ διδετε πῶς σὺν καὶ εἰς ὄλους.

IΘ'

Τὴν πρωίαν τῆς Πέμπτης, ἥτις ἐμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου, διέ-

ταξα νά μοι ετοιμάσωσι τόν ἵππον, ὅπως μεταβῶ εἰς Μονθερμέ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ κηδεμόνος μου, καὶ τοῦτο, ὅπως λάβω καιρὸν ν' ἀκούσω τὰς τελευταίας ὁδηγίας τοῦ Γράγγερ.

Ὅτε ἀπεχαιρέτησα τὴν Ἀρτεμιν, ἡ συγκίνησίς μου ὑπῆρξε μεγάλη.

— Θάρρος! μοὶ εἶπεν· ἐδεήθη ὑπὲρ σοῦ εἰς τὸν Θεόν. . . Ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα εἰς Αὐτόν!

— Ἀλλοίμονον! ἀπήντησα, φοβοῦμαι πολὺ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, διότι τότε θ' ἀναγκασθῶ νά σε ἀφήσω.

— Ἀνδρέα, τί λέγεις! Σκέφθητι ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας σου καὶ ὅτι ἡ ἀπώλεια τῶν δικαιοματίων σου θὰ μὲ κατέθλιβε μεγάλως. . . Ἔσο ἡσυχος καὶ γενναῖος· πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντός σου. . .

— Ἄλλ' ὅταν θὰ ἦμαι μακρὰν, σὺ τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ ζῶ μὲ τὰς ἀνεκμνήσεις μου, ἀπῆντησε μετὰ μελαγχολικῆς ὑπερηφανίας. Τώρα, φίλε μου, ὑπάγε καὶ ὁ Θεὸς νά σε βοηθήσῃ!

Καί, ἐνῶ ἔτεινα πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά μου, ἤρπασεν αὐτὴν καί, ἐναγκαλισθεῖσά με περιπαθῶς, ἐναπέθηκε φλογερῶτατον φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

Ἀνεχώρησα μετὰ σπουδῆς τετυπλωμένος ὑπὸ τῶν δακρῶν μου. Ἐνόμιζον ὅτι διέρρηξα πλέον τὸν τελευταῖον δεσμὸν τοσοῦτω γλυκυτάτου παρελθόντος καὶ ὅτι ἔβαινον πρὸς βεβαίαν καὶ ἀναπόφευκτον συμφορὰν· ἡ νίκη μου θὰ μὲ ἀπεχώριζεν αὐτῆς, ἡ δὲ ἡττὰ μου θὰ μὲ καθίστα διὰ παντός ὑπόδουλον καὶ θὰ μ' ἐξηυτέλιζεν ἐνώπιον αὐτῆς. . . Ἐβαινον καλπάζων πρὸς τὸ Μονθερμέ. Μετὰ μίαν ὥραν ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράγγερ, τὸν ὅποιον εὖρον κατηγῆ καὶ περιλυπον.

Δὲν ἤθελον νά παρασταθῶ εἰς τὸ συμβούλιον, οὐχ ἦττον ὁ γηραιὸς προστάτης μου ἐπέμεινε νά με παρουσιάσῃ εἰς τοὺς φίλους ἡ μᾶλλον εἰς τοὺς ἀπομεμακρυσμένους συγγενεῖς μου, παρὰ τῶν ὁποίων ἐξηρτάτο ἡ τύχη μου.

Πάραυτα ἐμάντευσα τὴν ἰδέαν του.

— Θέλετε ἐν πρώτοις νά τοῖς ἀποδείξετε ὅτι δὲν εἶμαι παράφρων! τῷ εἶπον μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

Ἐπὶ τῆς τῆς μᾶς ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν μελῶν τινῶν τοῦ συμβουλίου, πάραυτα δὲ μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὴν ἐμφάνισίν μου τοσαύτη σιγὴ ἐπεκράτησεν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀπολέσω τὸ θάρρος μου. Εὐκόλως δὲ ἠνόησα ὅτι οἱ δικασταὶ μου εἶχον ἤδη προειδοποιηθῆ περὶ τῆς δῆθεν παραφροσύνης μου, ὅτε δὲ μ' εἶδον χαιρετῶντα ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν φιλοφρόνως, ἡ ἐκπληξίς των ὑπῆρξε μεγάλη. Ἐσθονόμησαν τὴν ταραχὴν των καὶ κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως καταστείλω τοὺς φόβους μου· μία λέξις μου, ἕν κινήμα μου, τὸ ὅποιον ἤθελε φανῆ εἰς αὐτοὺς παράδοξον, θὰ μὲ κατέστρεφον διὰ παντός.

Εὐτυχῶς ὁ Γράγγερ μ' ἐξήγαγεν ἐκ τῆς δυσκόλου θέσεώς μου, παρεμβὰς καὶ λαβῶν

τὸν λόγον ἀντ' ἐμοῦ· τότε ἀνέλαβον θάρρος καὶ ὠμίλησα περὶ τῶν σχεδίων μου, δηλαδὴ περὶ τοῦ μελετωμένου ταξιδίου μου μετὰ τοσαύτης εὐγλωτίας καὶ συνέσεως, ὥστε διέλυσα πάραυτα τὰς ἀμφιβολίας, τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς εἶδον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν δικαστῶν μου.

Ἐνεκα τῆς ἀφίξεως τοῦ κόμητος Μωφέρ, ἀκολουθουμένου ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅστις ἦτο μέλος τοῦ συμβουλίου, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῶ. Ὁ δὲ κηδεμῶν μου μὲ ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης μετ' ἐνδείξεων συμπαθείας, ὡς ἂν ἦμεθα οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γράγγερ, δὲν ἐδυνήθη ν' ἀναμένω μόνος καὶ ἐξῆλθον. Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας, συνήντησα τὸν Βασιτιανόν.

— Μὲ στέλλει ἡ κυρία κόμησσα, μοὶ εἶπε. Μὲ διέταξε νά περιφέρωμαι ἐδῶ, διὰ νά σε βοηθήσω, ἂν σε συμβῆ τίποτε.

Ἠὐχαρίστησα νοερώς τὴν Ἀρτεμιν ἐκ βάθους καρδίας· εἶχε προῖδει ὁποῖων ἀγωνιῶν πρόξενος ἦτο ἡ ἐπίσημος αὐτῆ ὥρα τῆς προσδοκίας.

— Σ' εὐχαριστῶ, διότι ἦλθες, τῷ εἶπον· λοιπὸν ἀκολουθεῖ μοι τώρα.

Καί ἐπρόχωρησαμεν ἀσκόπως, ὅπως παρέλθῃ ὁ καιρὸς.

Ὁ Βασιτιανὸς προσεπάθει νά με διασκεδάσῃ καὶ ὠμίλει ἀδιακρίτως περὶ παντὸς ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον ὑπέπιπτεν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας· ἀλλ' ἐγὼ δὲν τον ἤκουον ποσῶς· ἐσκεπτόμην τὸ ἐπίσημον τῆς ὥρας ἐκείνης καὶ ἐπανελάμβανον κατὰ νοῦν καὶ τὴν ἐλαχίστην λέξιν, τὴν ὁποῖαν ἐπρόφερον πρὸ ὀλίγου ἐνώπιον τῶν κριτῶν μου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξηρτάτο ἡ ζωὴ μου. . . Δὲν εἶχον ἄρᾳ γε ποσῶς παρεκτραπῆ; . . . Ἐφοβοῦμην.

— Βασιτιανέ, Βασιτιανέ, ἀνέκραξα αἰφνης, ὠμίλει μοι περὶ τῆς Ἀρτεμίδος.

Ὁ Βασιτιανὸς μὲ παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Μὴ λυπήσθε διόλου, κύριε Ἀνδρέα, μοὶ εἶπεν· ὅλα θὰ τελειώσουν μὲ τὸ καλὸ. Ἡ κυρία κόμησσα μοῦ τὸ ἔλεγε, ὅταν μ' ἔστειλε νά ἔλθω ἐδῶ· σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, νά ἦσε βέβαιος, καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νά σοῦ κάμῃ κακόν.

Φοβερὰ ἀνησυχία εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐνόμιζον ὅτι διέκρινον εἰς τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν σημεῖα οἴκτου καὶ εὐσπλαγχνίας. Εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἰστατο νεάνις τις, ἥτις, μόλις μὲ εἶδεν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς ἐμὲ καὶ με ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός ἐπὶ πολὺ. . . Ὡχρίασα καὶ ἐνόμισα ὅτι θὰ λιποθυμήσω.

— Φαίνεται ὅτι τῆς μπήκατε εἰς τὸ μάτι, εἶπε γελῶν ὁ Βασιτιανός· εἶνε νοστιμούλα.

Ἄγνοα ἐπὶ πόσῃ ὥρᾳ περιεπλανήθημεν καὶ ὁποίας ὁδοὺς διήλθομεν. Ὅτε δὲ ἐπανηρχόμεθα πρὸς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατῴκει ὁ συμβολαιογράφος μου, εἶδον μακρόθεν ἐξερχόμενον τὸν κύριον Μωφέρ καὶ εἶτα τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ συμβουλίου, ἅτινα ἀνήλθον εἰς τὰς ἀμάξας των.

Ἡ συνεδρίασις εἶχε διαλυθῆ. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἔτρεξα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράγγερ.

— Ἄ! ἦλθετε λοιπὸν; μοὶ εἶπεν· ἐνόμιζον ὅτι ἀνεχωρήσατε.

Εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του ἐμάντευσα τὴν ἀποτυχίαν.

— Λοιπὸν τί ἀπέγεινε; κατεδικάσθη; τὸν ἠρώτησα.

— Ὅχι, ὄχι, ὑπέλαβε ζωηρῶς. Τὰ πράγματα ὅμως εἶνε πολὺ σπουδαῖα, κύριε βαρῶνε. Ἡ δίκη σας οὔτε ἐγάθη οὔτε ἐκερδήθη, μόνον ἀνεβλήθη. . . Ἀλλὰ καθήσατε πλησίον μου διὰ νά με ἀκούσετε εὐκολώτερον.

— Πρέπει ἐν πρώτοις νά σας εἶπω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἐκάμετε τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν σας. Πρὸ ἐνός ἔτους δὲν σας εἶδον καὶ ἐταράχθησαν πολὺ, δὲν σας κρύπτω, ἔνεκα τῶν συκοφαντιῶν, τὰς ὁποίας ἤδη γνωρίζετε. Ἄλλ' ἡ παρουσία σας καὶ ἡ στάσις σας διέλυσεν ἀμέσως πάντα φόβον. Ὁμολογουμένως ὠμίλησατε ἡσύχως καὶ ἀφελῶς. Οὐχ ἦττον, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε ζωηρός. Ὁ κύριος Μωφέρ ἔπρεπε ἢ ν' ἀποδεχθῆ τὴν αἰτησίαν ἢ νά ζητήσῃ νά κηρυχθῆτε ἀπαγορευτός. Ὅθεν ἐζήτησε, πρὶν ἢ ἀποφασίσωσιν οἱ δικασταί, νά συγκαλεσθῆ ἰατρικὸν συμβούλιον καὶ νά ἐπιθεωρηθῆτε παρ' αὐτοῦ.

Εἰς τὰς ἀπροσδοκίτους ταύτας λέξεις ῥίγος κατέλαθεν ὅλον τὸ σῶμά μου.

— Ἰατρικὸν συμβούλιον! ἀνέκραξα.

— Εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἔφθασαν τὰ πράγματα, δὲν πρέπει ν' ἀγνοήτε, κύριε βαρῶνε, ὅτι καὶ μετὰ ἑξήμισυ θὰ εἴχετε τὰ αὐτά. . .

— Οὕτω λοιπὸν ἐτόλμησε νά με κηρύξῃ παράφρων;

— Ἄλλ' οἱ δικασταὶ δὲν ἔδωκαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους του.

— Καὶ πότε λοιπὸν θὰ υποβληθῶ εἰς τὴν ἰατρικὴν ταύτην ἐξέτασιν;

— Δὲν ὠρίσθη ἀκόμη ἡ ἡμέρα. . . Ἀλλὰ μὴ τρυμάζετε· πρέπει νά παρουσιασθῆτε ἀτάραχος ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου, ὅπερ θὰ σας ἀποτεῖνη διαφόρους ἐρωτήσεις, καὶ τὸ ὅποιον θὰ ἀποτελεῖται μόνον ὑπὸ δύο ἰατρῶν· ἔχω δὲ ἐλπίδας ὅτι θὰ θριαμβεύσετε ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἀπεχαιρέτησα τὸν συμβολαιογράφον καί, κατατεθλιμμένος διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ συμβουλίου, ἐπανεῦρον τὸν Βασιτιανόν.

— Ἐστεῖλα ὀπίσω τὸ ἀλογόν σας, μοὶ εἶπεν· ἡ κυρία κόμησσα ἔστειλε τὴν ἀμάξαν διὰ νά μὰς πάρῃ καὶ τοὺς δύο.

Ἐπέστρεψα εἰς Μωφέρ εἰς ἄκρον καταβεβλημένος. Ἐμίσειαν λεύγαν πρὶν νά φθάσωμεν εἰς τὸ φρούριον διέκρινα τὴν Ἀρτεμιν, ἥτις μ' ἐπερίμενεν εἰς τὴν ὁδόν. Κατέβην τῆς ἀμάξης καὶ ἔνευσα εἰς τὸν Βασιτιανόν νά προχωρήσῃ μόνος του.

— Τί ἀπέγεινε λοιπὸν; μὲ ἠρώτησεν ἡ Ἀρτεμιν ὅτε ἐμείναμεν μόνου.

— Μ' ἐκήρυξε παράφρων! ἀνέκραξα μετὰ θλιβερᾶς ταραχῆς, καὶ ἐντὸς ὀλίγου

θὰ συγκαλεσθῆ ἰατρικὸν συμβούλιον διὰ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πραύνητι, φίλε μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμις. Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶς τόσο, ἀφοῦ ἀπὸ σὲ πρόκειται νὰ κερδίσῃς τὴν δίκην σου.

Ἄλλ' ἐγώ, ἀκούων αὐτὴν ὀμιλοῦσαν οὕτως, ἠσυχνόμην ἑμαυτόν. Καὶ πῶς! ἔπρεπε τοσοῦτον νὰ ταπεινωθῶ εἰς τὸν δίκαιον τοῦτον ἀγῶνά μου; Οὐχ ἦττον κατέβαλον πάσαν προσπάθειαν ὅπως μὴ φανῶ ἀνάξιος τῆς Ἀρτέμιδος.

Καὶ τότε διηγήθη ἐν αὐτῇ ἐν ὀλίγοις τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἡμέρας ἐκείνης· συνεζητήσαμεν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ πολὺ, ἡ δὲ γλυκεῖα φωνὴ τῆς καὶ τὸ θελητικὸν καὶ περικαλλῆς πρόσωπόν της ἀπεδίωξαν πρὸς στιγμὴν τὴν λύπην μου. . . Τὴν ἠγάπων.

Κ'

Φεῦ! ἐπέπρωτο αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς χαρᾶς μου νὰ διέλθωσιν ἀκτινοβολοῦσαι ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων καταγίδων, ὧς τε ἠσθάνομην τὴν καρδίαν μου καταπεπονημένην ὑπὸ τῆς θλίψεως, καίτοι εἶχεν εἰς χωρῆσει ἐν ἐμοὶ ἡ ἀνεξάντλητος τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάπη. Ἀλλὰ φοβερός τις διαλογισμὸς, σταθερὸς καὶ ἀδιάσειστος, τὸν ὅποιον δὲν ἐτόλμων νὰ τῇ ὁμολογήσω, εἶχε καταλάβει τὸ πνευμά μου. Τί θ' ἀπεφασίζετο ἄρα γε περὶ τοῦ μέλλοντός μου, περὶ τῆς ζωῆς μου; Δὲν ἐδυνάμην ἐπὶ πλέον ν' ἀπατώμαι ἢ ἀπαισία ἐκείνη φήμη ἠγείρετο πάντοτε ἐνώπιόν μου, ἀναχαϊτίζουσα τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν μου. Ἀλλὰ μὴ ἄρα γε ἐπιστεύετο ὑπ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ νόμος ἔταξε πρὸς ὑπεράσπισίν μου, ἀφοῦ ἀπαξ ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν τοῦ κηδεμόνος μου περὶ συγκαλέσεως ἰατρικοῦ συμβουλίου; Ἡ τοιαύτη σκληρὰ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν μου, οἵτινες φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐφοβοῦντο ν' ἀποφασίσωσι πρὶν ἢ ἀποφανθῆ τὸ ἰατρικὸν συμβούλιον, δὲν ἐβεβαιοῦν τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν κατὰπτωσίν μου, εἰς ἃς μοιραίως μ' ἔρριψεν ἡ ἀπληστος πλεονεξία τοῦ κηδεμόνος μου; Καὶ ἂν εἰς τοιοῦτον φοβερὸν ἀγῶνα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηρτάτο ἡ τύχη μου, ἐνικώμην; Ἄν αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις καὶ ὁ φόβος παρέλυον τὸ πνευμά μου; Κατὰ πάσαν στιγμὴν τῆς ὥρας ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον ἐνώπιόν μου τὸ ἀμείλικτον τοῦτο δικαστήριον ἐξετάζον μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπόν μου, κατασκοπεῦον τὰς ιδέας μου καὶ εἰςδύον εἰς τὸ πνευμά μου. Ἦμην λοιπὸν βέβαιος περὶ τοῦ λογικοῦ μου ἐγώ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰςχωρήσει ἄφρον καὶ σχεδὸν ἀσεβὲς πάθος; Καὶ αὐτὸς ὁ ἔρωσ μου, ὁ ἅγιος καὶ ἱερὸς ἔρωσ μου, μὲ καθίστα ὑποπτον.

Ἡ Ἀρτεμις ἐμάντευε τοὺς ἀγῶνάς μου καὶ μὲ ἠρώτα περιλύπως. . . Ἀλλὰ πῶς νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὴν φοβερὰν πάλην τῆς καρδίας μου;

Ἔπεται συνέχεια.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ἀνήσυχος διὰ τὸ δυσάρεστον ταῦτο ἐπεισόδιον καὶ, ἀναγκωρίσας τὸν βυρσοδέψην, ὅστις ὁμολογουμένως ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ λαοῦ μεγίστην ἐπιρροήν, ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

— Ἄν ὁ κύρ Περεγίλος, εἶπε τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα φιλικῶς, φαίνεται ἐνίοτε τραχὺς καὶ ἀπότομος, εἶνε οὐχ ἦττον εἰς ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων ὑποστηρικτῶν μας, καὶ ὡς τοιοῦτον, ἔχω καθῆκον νὰ τον ὑπολήπτωμαι. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν, κύριοι, μὲ ἀγαπῶσιν, ἄς μιμηθῶσι τὸ παραδειγμά μου.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν βυρσοδέψην, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔθλιψε μετὰ σεβασμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Περεγίλος, δὲν εἶμαι ἀξίος τόσης τιμῆς, κύριε μαρκήσιε. Σ' εὐχαριστῶ ὅμως πολὺ διὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Εἶπες τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι κ' ἐγὼ σὰν τὴν βαλαυδιάν, ποῦ ἀπέξω εἶνε σκληρὴ καὶ μέγα μαλακῆ. Ποῖος ποτέ μου ἐξήτησε χάριν καὶ δὲν τοῦ τὴν ἔκαμα, ἂν ἐπενοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μου; Πόσαις φοραῖς δὲν ἔβαλα εἰς κίνδυνον τὴν ζωή μου γιὰ τοὺς ἄλλους; Δὲν ἐγλύτωσα ἐγὼ τόσους ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ δόντια τῶν ταύρων, τοὺς ὁποίους ἐσκότωσα μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου; Μ' ἀρέσει νὰ σκοτόνω κάθε ζῶον, τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ὅμως βλέπω μερικὰ παιδιὰ νὰ παίζουν μὲ κένεν μικρὸ πουλάκι, τὸ ὅποιον κατὰ δυστυχίαν ἐπεσεν ἀπὸ τὴν φωλιὰ τῆς μητέρας του, καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πετάξῃ, ὦ! τότε ἡ καρδιά μου ραγίζει καὶ τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τοὺς ὀφθαλμούς μου ἢ λύπη καὶ ἢ συγκίνησι μὲ κάνουν τότε νὰ διώξω τὰ ἀσπλαγχνὰ καὶ κακὰ ἐκεῖνα παιδιὰ, νὰ σηκώσω τὸ πουλάκι, νὰ τὸ ζεστάνω εἰς τὰ χέρια μου καὶ ὑποκάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ νὰ το ἀφήσω νὰ φύγῃ ἐλεύθερα, ἂν εἰμπορῆ νὰ πετάξῃ, ἢ νὰ τὸ βάλω μέσα εἰς τὴν φωλιὰ τῆς μητέρας του, ἂν ἦνε ἀκόμη πολὺ μικρὸ. Καὶ ὅμως, προσέθηκε διὰ φωνῆς πνιγρᾶς, κανένας δὲν εὐρέθηκε νὰ φέρῃ εἰς ἐμὲ τὸ παιδί μου.

Ἐπὶ τὸν ἀκούσθη, προελθὼν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ φορέϊου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ βυρσοδέψης προχωρήσας πρὸς τὸ φορέϊον, εἰμπορεῖτε τώρα νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας.

Καὶ, ταῦτα λέγων, εἶχεν ἀποθέσει τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς θυρίδος. Αἴφνης ὁ Περεγίλος ἠσθάνθη πίπτοντα ἐπὶ τῆς χειρὸς του δύο δάκρυα θερμὰ καὶ δύο κάθυγρα χεῖλη προσκολλώμενα ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐπαφὴν ἠσθάνθη βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ ῥίγος διατρέχον ὅλον τὸ σῶμά του. Ἐν ἀκαρεῖ ἀνήγειρε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του τὰ παραπετάσματα ἢ τὴν καρδίαν του δὲν ἠπα-

τήθη. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἦτο τῆς θυγατρὸς του!

— Πάτερ μου, δὲν θά με συγχωρήσῃς λοιπὸν; εἶπεν ἡ Ἀγνή πνιγομένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Ὁ βυρσοδέψης ὠχρίασεν αἴφνης καὶ σκότος περιεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του. Οὐχ ἦττον, ἀναλαβὼν πάραυτα τὰς δυνάμεις του, ἀπήντησε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, ἄμα καὶ αὐστηρᾶς.

— Ἄν τυχὸν σὲ ἀπαντοῦσα εἰς τὸν δρόμον νὰ ψωμοζήτησῃ, μὲ τὸ παιδί σου εἰς τὴν ἀγκυλιὰ σου, μὲ κουρελιχομένα φορέματα καὶ μὲ ὀλόγουμα καὶ ματωμένα ποδάρια, τότε βέβαια θά σ' ἐσυγχώρουν καὶ θά ἔπαιρνα ἀπὸ τὸ χέρι τὴν δυστυχισμένην καὶ ἀμαρτωλὴν μητέρα καὶ θά τὴν ἔφερνα εἰς τὸ σπίτι μου. . . ἀλλὰ νὰ σ' εὐρῶ μὲ τόση πολυτέλεια ὡς νὰ ἦσουν μεγάλη κυρία τῆς αὐλῆς. . . ὦ! ποτέ, ποτέ!

— Πάτερ μου! εἶσαι λοιπὸν τόσο ἀσπλαγχνος;

— Μήπως καὶ σὺ εὐσπλαγχνίσθηκες ἐμὲ, Ἀγνή; μήπως ἐσκέφθηκε τὴν ἀπελπίσίαν μου, ὅταν ἐσὺ ἐδιασκέδαζες;

— ὦ! ἄφες με τοῦλάχιστον νὰ ἐξαγοράσω τὸ παραπτώμά μου διὰ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ταπεινώσεως.

— Ἀλλὰ πῶς θά ἐξαγοράσῃς τὰς νύκτας μου, τὰς ὁποίας ἐπενοῦσα ἀγρυπνος καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπα τὴν σκιά τῆς δυστυχισμένης τῆς μητέρας σου νὰ μοῦ λέρη. *Τί ἔκαμες τὴν κόρη μου;*

— Ἐλεος! ἔλεος! πάτερ μου.

— Καὶ σ' ἐφύλαγα τόσῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ βυρσοδέψης, καὶ σὲ εἶχα κλεισμένη τόσῳ καλά. Δὲν ἦσαν ἀπὸ κεῖνα τὰ πτωχὰ καὶ ἔρημα εἰς τὸν κόσμον κορίτσια, ποῦ μοιάζουν μὲ τὰ ἄνηθ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ξεφυτρώνουν μόνον 'ς ταῖς ἄκραις τοῦ δρόμου, καὶ τὰ ὁποῖα σκύφτει καὶ κόβει ὁ διαβάτης, τὰ μυρίζει καὶ ἔπειτα ὁ ἴδιος τὰ ποδοπατεῖ! Σῶπα λοιπὸν! . . . δὲν πρέπει νὰ ζητῆς συγχώρησιν!

Ἡ Ἀγνή ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα.

Τὸ πλῆθος ἐθέατο σιωπηλόν.

Νέοι δὲ τινες μόνον ἐμεδίωον.

— ὦ! ὑπῆρξα ἀληθῶς ἔνοχος, εἶπεν ἡ δυστυχὴς νέα. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀγαπήσω ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον εἰμὴ τὴν τιμὴν μου, τὴν ἡσυχίαν τοῦ πατρός μου καὶ τὸν Θεόν!

Ὁ Περεγίλος ἐπανελάθε τότε ρίψας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλῆρες μελαγχολίας.

— Σ' ἐθαύμαζα ποῦ ἐμεγαλυνες καὶ σ' ἐθαυροῦσα ὡς δένδρον, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ σκεπάσῃ μὲ τὰ κλαδιά του τὰ γηρατεῖά μου ἢ ἐλεγα κ' ἐγὼ ὅτι ἐσπειρα γιὰ τὰ γηράματά μου, ἀλλ' ἦσαν γραμμένο νὰ μ'πῆ ἄλλος εἰς τὸ χωράφι μου καὶ νὰ θερίσῃ τὰ σπαρτά μου καὶ σ' ἐμὲ ν' ἀφήσῃ μόνον τὴν ἄντροπῃ.

Ἡ Ἀγνή δὲν ὠμίλει πλέον, ἀλλ' ἐπνίγετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

— Ὑπάρχει ὅμως ἐκεῖ ἕνας δίκαιος Θεός, προσέθηκεν ὁ βυρσοδέψης μετὰ παραφόρου ἀγανακτήσεως, ὁ ὁποῖος γνω-

ρίζει ν' ἀνταμειβῆ τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ τιμωρῆ τὴν κακίαν. Ὅσῳ καὶ ἂν σηκώσῃ κεφάλι ὁ κακὸς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, πάντοτε θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ θὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του· καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη, δοξάζω τὸν Θεόν! ἔφθασε τέλος πάντων καὶ γὰρ κείνον.

Ἡ Ἀγνή, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο γονυπετὴς ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ φορείου, ἠγέρθη αἴφνης καὶ ἠνέφξεν ἔντρομος τοὺς μεγάλους καὶ δακρυβρέκτους αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς, πάτερ μου, ἀνέκραξε, μὴ τολμῶσα νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἔνονοιαν, τὴν ὁποίαν ὑπέκρυπτεν ἡ ἀπειλὴ αὐτῆ.

— Θέλω, νὰ 'πῶ, — ἀπήντησεν ὁ Περεγίλος χαμηλῶς τὴν φωνήν, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπῆστραψε λάμψις ἀγρίας χαρᾶς, — θέλω νὰ 'πῶ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὄρα αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο ποῦ κρατεῖς εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σου δὲν θὰ ἦνε παρὰ ἓνα πτωχὸ παιδί, ὅπως κ' ἐσύ, χωρὶς πατέρα.

Ἡ Ἀγνή ἔρρηξε κρυγὴν ἀπελπισμοῦ· ἐνόμισεν ὅτι νέφος τι διήλθεν ἐκ τοῦ καθύγρου μετώπου τῆς καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Ὅτε δὲ συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ὁ βυρσοδέψης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ· εἶχε γίνεαι ἄφαντος ἀναμέσον τοῦ πλήθους.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, τρέμουσα καὶ ἀγωνιώσα, ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ λεωφορείου· ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεζήτηε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν πατέρα τῆς.

Καὶ τότε ἀπαισία τις προαίσθησις διήλθε τοῦ νοός τῆς. Ἀνεμνήσθη ὅτι κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα ἤκουσε τὴν δυσοίωνα κρυγὴν τοῦ νυκτοκόρακος, ἡ ὁποία πάντοτε προαγγέλλει τὸν θάνατον· ἐνῶ δέ, ἀπηυδακρυγὰ καὶ ἐξηντλημένη ἐκ τῆς λύπης, ἐσκέπτετο, διασχίζουσα τὰ πλήθη, νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν βασιλέα, αἴφνης σφοδραὶ καὶ ἔρρυθμοι κωδωνοκρουσῖαι ἀντήχησαν ἀνὰ τὴν πόλιν ἅπασαν, ἀγγέλλουσαι εἰς τοὺς πιστοὺς ὅτι ἡ λιτανεὶα εἶχεν ἤδη ἐξέλθει εἰς τὰς ὁδοὺς.

Εἰς τὸν ἦχον τοῦτον τῶν κωδῶνων τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη αἴφνης κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Ἀπκντες ἔτρεχον νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις των.

Εἰς τὴν αἰρινιδίαν ταύτην ταραχὴν τοῦ πλήθους ἡ Ἀγνή ἔφερε τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὸ μέτωπον, οἰοεὶ θέλουσα νὰ συγκρατήσῃ τὸ λογικόν τῆς.

Ἡ γενικὴ κωδωνοκρουσία τῶν ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνταπεκρίνοντο ὡς ἡχώ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς, ἐφαίνετο ὡς μελωδικὴ ἀπήχησις τῆς βθεῖας καὶ βαρυσάλουσις λύπης τῆς.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ χαρὰ ἢ ἡ λύπη ἔρχονται ἀφ' ἑαυτῶν. Ἐκαστος εὐρίσκει λέξεις, εἴτε εἰρωνικάς, εἴτε φαιδρὰς, ὅπως ἐκφράσῃ πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τὰ παιδιὰ, ἄδοντα καὶ χορεύοντα, καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀπείρου χαρᾶς, οἱ γέροντες ὑπὸ βαθυτάτης λύπης, οἱ κληρικοὶ ὑπὸ ἀποκρύφου τινὸς ἐκστάσεως καὶ οἱ ἐρκαταὶ ὑπὸ μυστικῶν καὶ χρυσοπτέρων ἐλπίδων. Ἄν αἱ κωδωνοκρου-

σῖαι ἦνε ἀρμονικαὶ συναυλαὶ διὰ τὰς εὐτυχεῖς καρδίας, διὰ τὰς δυστυχεῖς ὅμως εἶνε νεκρώσιμοι ἀκολουθῖαι.

Ὁ ἔρρυθμος ἦχος τῶν κωδῶνων ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀγνῆς ὡς νεκρώσιμος ψαλμὸς τεθνεώτων, καὶ ἐνόμισεν αὐτὸν ὡς ἀπαισίον θανάτου προμήνυμα.

Ἦνωσε τὰς χεῖρας μετὰ κατανύξεως καὶ ὑψώσασα πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς πλήρεις δακρῶν ὀφθαλμούς τῆς :

— Θεέ μου! ἀνέκραξε μετὰ συγκινήσεως, διαφυλάξον ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὸν προσφιλῆ μου βασιλέα, καὶ ὀρκίζομαι ν' ἀναβῶ γυμνόπουε τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο ὄρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας, καὶ νὰ πωλήσω ὅλα τὰ πολυτίμα εἶδη μου, ὅλους μου τοὺς ἀδάμαντας, διὰ νὰ κατασκευάσω ἓνα χρυσοῦν πολυέλαιον, ἀντὶ δέκα χιλιάδων φράγκων, καὶ νὰ τον κρεμάσω ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ οὐρανός, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐκαλύπτετο ὑπὸ μελανῶν νεφῶν, ἐφωτίσθη αἴφνης ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου.

Καὶ τότε διέκρινεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς, περιφερόμενον ἀνήσυχον καὶ σκεπτικὸν τὸν κύριον ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου τὸ πλῆθος ὑπεκλίθη εὐσεβάστως.

Καὶ ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος θὰ ἦτο βεβαίως εἰς τῶν ἐπισημοτέρων αὐλικῶν τοῦ βασιλέως καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων φίλων αὐτοῦ.

Ἐυχάριστῃσε νοερῶς τὴν Παναγίαν διὰ τοιαύτην εὐτυχῆ συνάντησιν καὶ χωρὶς νὰ διστασῇ, ἔτρεξε πρὸς τὸν προστάτην ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια τῇ ἀπέστελλεν.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος δὸν Παχέκος Δὲ Βιλλένας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν, ὅστις ἔβλεπε μακρόθεν ἐρχομένην τὴν λιτανεὶαν καὶ ἠσθάνετο ῥίγος καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, διότι ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς δόνας Μένσιας Δὲ Παδίλλης δὲν εἶχεν εἰσεῖτι ἔλθει, ὅπως αὕτη τῇ εἶχεν ὑποσχεθῆ.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγνή, λαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! βοηθήσατέ με νὰ σώσωμεν τὸν βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον!

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ἐκπλαγεὶς εἰς τοιαύτην ἀπροσδόκητον ἀποκαλύψιν, ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος, ὡς ἀνθρώπος, ὅστις μόλις τότε ἐννοεῖ ὅτι ἐν βῆμα ἐτι ἀνπροχώρησῃ θὰ πέσῃ ἐντὸς ἀχανοῦς βιβάθρου.

— Σιώπα, ἀνόητος! ἐπιθύρῃσε θέσας ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεκρᾶς γυναικὸς τὴν κατάψυχρον χεῖρά του.

Ἡ Ἀγνή, φοβηθεῖσα εἰς τοιοῦτον ἀπότομον καὶ βίαιον κίνημα καὶ ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ θανασίμῳ ὠρότῃ τῆς προσώπου τοῦ μαρκησίου, ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ ἠθέλησε νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν ἀλλ' ἀναλαβοῦσα πάραυτα τὸ θάρρος τῆς, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς.

— Πῶς! σὰς λέγω ὅτι σκοπεύουσι νὰ

φονεύσωσι τὸν βασιλέα, καὶ σεῖς φοβεῖσθε μήπως ἀκούσωσι τοὺς λόγους μου καὶ με διατάττετε νὰ σιωπήσω; Οὕτω λοιπὸν ὑπερασπιζέσθε τὸν κύριόν σας;

— Πῶς ὀνομαζέσθε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ δὸν Παχέκος προσηλῶν βλέμμα πλήρες ὀργῆς ἐπὶ τοῦ ὄραίου προσώπου τῆς νέας.

— Εἶμαι ἡ Ἀγνή, ἡ γυνὴ, τὴν ὁποίαν ὄλος ὁ κόσμος περιφρονεῖ, κύριε, διότι ἀγαπᾷ τὸν βασιλέα, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς ἴσως μισεῖτε, διότι ἀγαπᾶται ὑπ' αὐτοῦ, ἀπήντησε τολμηρῶς ἡ νεαρὰ γυνὴ.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας προσεπάθησε τότε νὰ φανῆ ἀτάραχος.

— Κυρία, εἶπε, προσκλίνας μετὰ προσπειποιημένου σεβασμοῦ, σὰς ζητῶ ἐν πρώτοις συγγνώμην διὰ τὴν ἀπότομον ὄλω πρὸς ὑμᾶς συμπεριφορὰν μου καὶ σας διαβεβαίω συγχρόνως μεθ' ὄρκου ὅτι ὁ βασιλεὺς οὐδένα κίνδυνον διατρέχει ἀπόψε.

— ὦ! τὰ λέγετε αὐτὰ διὰ νὰ με ἡσυχάσετε, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνή μετ' ἀγωνίας, ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε τὴν συνωμοσίαν, ἡ ὁποία ταύτην τὴν στιγμὴν σκευερεῖται εἰς τὴν πόλιν κατὰ τοῦ βασιλέως. Κύριε, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς, ἂν ἦνε ἀληθές ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν βασιλέα, ὀδηγήσατέ με πλησίον αὐτοῦ.

— Ἄν ἐγνώριζον ποῦ πρέπει νὰ τον εὔρω τώρα, ἀνέκραξεν ὁ συνωμοτῆς, εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον, πιστεύσατέ μοι, δέκα ἔτη ἐκ τῆς ζωῆς μου.

Ἡ ἀτυχῆς γυνὴ δὲν ἠνόησε τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν λέξεων τούτων.

— Ἄ! εἰσθε πιστὸς ὑπήκοος τοῦ Ἑρρίκου, εἶπε μετὰ παραφόρου χαρᾶς. Λοιπὸν ἂν ἀγνοῆτε ποῦ εἶνε τώρα ὁ βασιλεὺς, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ με βοηθήσετε νὰ τον εὔρω.

— Εἶνε ἀδύνατον, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ δὸν Παχέκος μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας, βλέπων προσεγγίζουσαν τὴν λιτανεὶαν, ἥτις πενήτηκοντα μόλις βήματα ἀπέειχε τῆς γεφύρας.

— Ἀδύνατον! ἐπανέλαβεν ἡ Ἀγνή, προσηλοῦσα ἐκπληκτος ἐπὶ τοῦ συνωμοτου τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς. Δέν σας ἐννοῶ... Εἶνε λοιπὸν τόσῳ ἀδύνατον νὰ εὔρῃ τις τὸν βασιλέα τῆς Καστιλλίας ἐντὸς τῆς Τολεδῆς, ἐν ἡμέρᾳ εορτῆς; . .

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἐζέτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς λιτανείας.

— Βλέπετε, κυρία, τὴν λιτανεὶαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐρχεται βραδύως πρὸς ἡμᾶς; Ἡ Ἀγνή ἐνευσε καταφατικῶς.

— Ἐ! λοιπὸν ὁ βασιλεὺς εὐρίσκειται ἐν τῇ μέσῳ τῶν χιλιάδων ἐκείνων τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ τὴν λιτανεὶαν. Πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος μάλιστα φορεῖ καὶ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσιν αὐτὸν ἀγνώριστον, πολὺ δὲ περισσώτερον ἀφοῦ φέρει καὶ προσωπίδα;

Ἡ Ἀγνή ἀνεσκήρτησεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀπεικονίσθη ἀνέκφραστος χαρὰ.

— Συναινεῖτε τοῦλάχιστον νὰ ἐγχειρίσετε εἰς τὸν βασιλέα τὸν δακτύλιον τοῦτον; Δι' αὐτοῦ θὰ ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον,

ὁ ὅποιος τὸν ἀπειλεῖ. Σᾶς ὑπόσχομαι, ὅταν θὰ διέρχεται ἡ λιτανεία, νὰ σὰς δεῖξω ἐγὼ τὸν βασιλέα.

— Σεῖς; ὑπέλαθε ζωηρῶς ὁ συνωμότης, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο. Καὶ πῶς θὰ δυνηθῆτε; . . .

— Τὸν ἀγαπῶ, κύριε, καὶ αἱ γυναῖκες πάντοτε ἀναγνωρίζουσιν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσιν, ἔστω καὶ ἂν ᾔνε ἐν τῷ μέσῳ χιλιάδων ἀνθρώπων, εἴτε προσωπίδοφόρος, εἴτε ἐπανερχόμενος μετὰ δέκα ἐτῶν ἐξορίαν, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Ἄγνή.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἀνῶρθωσεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν, ὡς τίγρις ὀσφραϊνομένη τὴν λεῖαν τῆς.

Ἡ ἀθήφα καὶ εἰλικρινὴς ὁμολογία τῆς νέας παρεῖχεν εἰς αὐτὸν ἀκατανίκητον καὶ φοβερὸν ὄπλον.

Ἡ Ἄγνή, χάριν τοῦ ἔρωτός τῆς, ἐθυσίαζε τὴν τιμὴν τῆς. Ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ σώσῃ τὸν βασιλέα, ὠμολόγει ἀπροκαλύπτως τὸ παράπτωμά τῆς.

— Ἐλθετε, κυρία, εἶπεν ὁ δὸν Παχέκος. Θὰ σταθῶμεν μαζὴ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, τὴν ὁποίαν προητοιμάσαν διὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Τολέδης καὶ τὸν ἄρχοντα δὲ Μαλατράβαν. Ἐκείθεν δὲ εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ σὰς ἴδῃ ὁ βασιλεὺς καὶ θὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν του διὰ τινος κινήματος, τὸ ὁποῖον θὰ μὰς βεβαιώσῃ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ.

Καὶ ἔσυρεν αὐτὴν μεθ' ὀρμῆς.

Μόλις ἡ Ἄγνή ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, δύο στίχοι λογχοφόρων ἐνεφανίσθησαν, ἐπιτετραμμένων ν' ἀραιώσῃ τὸ πλῆθος. Μετ' αὐτοὺς δὲ εἶπετο ἡ μουσικὴ, παιανίζουσα πένθιμα ἐμβατήρια.

Κατόπιν ἤρχοντο οἱ διάκονοι καὶ ἄπας ὁ ἱερός κλήρος, ἐν πενθίμῳ στολῇ ἐνδεδυμένοι καὶ εἰς διπλοῦς στίχους βαδίζων, ἐτέρωθεν δ' αὐτοὺς ἐκαίοντο πολυαριθμοὶ λαμπαδες· εἴτα ἠκολούθη μοναχοὶ τῆς κρατῶν χονδρὸν τι σχοινίον, δι' οὗ, ὡς ἐπιστεύετο παρὰ τοῦ λαοῦ, εἶχεν ἀπαγχονισθῆ ὁ Ἰουδᾶς ὁ Ἰσκαριώτης, ἕτεροι δὲ μοναχοὶ ἔφερον ἀνὰ χεῖρας ἅπαντα τὰ ὄργανα τῆς Σταυρώσεως· μετ' αὐτοὺς δὲ εἶπετο ἱερεὺς τις, φέρων μέγαν καὶ ὑπερμεγέθη σταυρόν, ἐπ' οὗ ἦτο καθηλωμένος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, περιβεβλημένος στέφανον ἐξ ἀκανθῶν καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Τούτους δὲ ἠκολούθει ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, ἐνδεδυμένου πλατύτατον μανδύαν, φέροντα, δίκην καλύπτρας μοναχοῦ, ὑπερμεγέθη κεκρύφαλον, καλύπτοντα ὅλην τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔχοντα ἐν εἰδῇ προσωπίδος, τρεῖς μόνον ὀπᾶς, δύο διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μίαν διὰ τὸ στόμα.

Τὰ βλέμματα πάντων τῶν συνωμοτῶν ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, ὅστις ἔμελλε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως.

Ἡ Ἄγνή παρετήρει ἐναγωνίως καὶ μετὰ βλέμματος ἐπισταμένου τὸ διερχόμενον ἐκεῖνο πλῆθος, ὅπισθεν δ' αὐτῆς ἵστατο μειδιῶν ὁ δὸν Παχέκος, ὅστις, κεκλιμένος εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, προσεποιεῖτο ὅτι τῇ ὠμίλει κρυφίως.

Αἰφνης ἀνθρωπὸς τις, φέρων λευκὸν μανδύαν, ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Σ. * *

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΔΑΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

ΙΖ'

Ἀγγελίαι ἔντυποι διανεμηθεῖσαι ἐγνωστοποιούν ὅτι ἐν τῷ καφρνεῖῳ Κορνηλίου νέος μουσικῶν θίασος ἤρξατο παίζων καὶ τέρπων τοὺς πολυαριθμοὺς θαμῶνας τοῦ καταστήματος. Δύο ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, τὴν 9 μ. μ. ἡ αἴθουσα τοῦ καφρνεῖου ἐπληροῦτο ὑπὸ τε τῶν συνηθῶν πελατῶν καὶ ἄλλων περιέργων.

Ἐν μιᾷ τῶν τραπεζῶν ἐκάθητο καὶ οἱ γνωστοὶ ἡμῶν φίλοι Μιχαὴλ καὶ Λουκιανός, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν ποτήρια ζύθου καὶ ἀκούοντες τὴν ἐκλεκτὴν ὀρχήστραν, ἀνακρούουσαν τὰ πρῶτα αὐτῆς μουσικὰ τεμάχια, ἐκλεκτὸν ἐμβατήριον καὶ στρόβιλον τοῦ Στραῦος.

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ καφρνεῖου ἐκάθητο ὄμιλος ἀξιωματικῶν τῶν διαφόρων σωμάτων τοῦ στρατοῦ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνησαν δύο ἀνθοπῶλιδες, εἰσελθούσαι μὲ τὰ κἀνιστρα αὐτῶν πλήρη ἀνθῶν καὶ μικρῶν ἀνθοδεσμῶν, τὰς ὁποίας, προσερχόμεναι εἰς τοὺς διαφόρους ὄμιλους, ἐν τῷ καφρνεῖῳ, προσεπάθον νὰ πωλήσωσι, χαριεντιζόμεναι.

— Περιέργων, εἶπε τότε τῶν ἀξιωματικῶν τῶν, οὐδ' ἀπόψε μὰς ἦλθεν ἡ ὠραία ἀνθοπῶλις μὰς.

— Ποία; ἡ Ροζίνα; ἠρώτησεν ἕτερος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος, δύο ἐσπέρας τώρα δὲν ἐφάνη, καὶ σήμερον εἶναι ἡ τρίτη.

— Ἰσῶς εἶναι ἀσθενής, εἶπεν ἄλλος.

— Ἰσῶς ἀνεχώρησε, προσέθηκε τέταρτος.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι πληροφορίας περὶ αὐτῆς ἠδύναντο νὰ μὰς δώσωσιν ἐκεῖνοι ἐκεῖ οἱ δύο ξένοι, καὶ μάλιστα ὁ εἰς αὐτῶν, ὅστις φαίνεται ὅτι τὰ εἶχε κάλλιστα μαζὴ τῆς.

— Λοιπὸν ἐρωτήσατέ τον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον ἐνδιαφέρεσθε, εἶπεν εἰς ἐκ τοῦ ὀμίλου.

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπεν, ὑπέλαθεν ὁ πρῶτος λαλήσας.

— Ἄ, νὰ καὶ ὁ Λάουρης! διέκοψεν ὁ δεύτερος, ἰδὼν αὐτὸν εἰσερχόμενον μετὰ δύο ἄλλων ἀξιωματικῶν.

Ὁ λοχαγὸς Λάουρης, προσελθὼν, ἔχαίρετισε τοὺς συναδέλφους του. Ἐραίνετο περιφροντικῶς καὶ ἐκάθησε σύννοος παρ' αὐτοῖς μετὰ τῶν δύο φίλων του.

— Καὶ ἀπόψε εἶσαι ἀτυχής, τῷ εἶπέ τις, πάλιν ἡ ὠραία μὰς ἀνθοπῶλις δὲν ἐφάνη. Δὲν θὰ τὴν ἴδῃς.

— Ὡ, καυμένη καὶ σὺ μὲ τὴν ἀνθοπῶλιδά σου! εἶπεν ὁ Λάουρης δυσθύμως. Ἐπὶ τέλους τί μὲ μέλει δι' αὐτὴν; Ἄλλως τε εἶμαι τόσον ἀδιάθετος ἀπόψε, ὥστε δὲν θὰ ἠρχόμην, ἂν δὲν μέβιαζον οἱ δύο οὔτοι κύριοι.

— Πάρτετε ὠραῖα ἄνθη, εὐγενέστατοι, εἶπε μίᾳ ἐκ τῶν δύο ἀνθοπῶλιδων, πλησιάζουσα.

— Θὰ πάρωμεν βέβαια, ἀλλ' ὑπὸ μίαν συμφωνίαν, ὑπέλαθέ τις τῶν ἀξιωματικῶν.

— Ποίαν, εὐγενέστατε;

— Νὰ μὰς εἴπῃς τί ἔγεινεν ἡ συναδέλφός σου Ροζίνα;

— Σᾶς πονεῖ τὸ δόντι, εὐγενέστατε; Τί κρῖμα! ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν πατριδα τῆς.

— Μπᾶ! ἀνεχώρησε! Καὶ διατί, ἀφ' οὗ ἔκαμνε τόσαις δουλείαις;

— Τόσον πολλαῖς, ὥστε ἔφυγε, διότι δὲν ἠμπόρεσε νὰ συναγωνισθῇ μαζὴ μὰς. Ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ ἄλλου τὴν τύχην τῆς.

— Ἡξέυρεις ὅτι εἶσαι φοβερὰ ψεύστρια, ὑπέλαθέ τις τῶν παρακαθημένων ἀξιωματικῶν, ὅστις ἤκουσε μόνον τὴν συνομιλίαν, ἀλλ' ἔβλεπε πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ καφρνεῖου.

— Διατί, εὐγενέστατε, ἠρώτησεν ἡ ἀνθοπῶλις ἐρυθρίασασα ἐλαφρῶς.

— Ἰδὲ διατί, τῇ ἀπεκρίθη οὗτος, δεικνύων τὴν θύραν.

Ἡ ἀνθοπῶλις ἐστράφη, ἐστράφησαν δὲ συγχρόνως καὶ πάντες οἱ ἀξιωματικοί.

Ἦτο ἡ Ροζίνα.

Ἄλλ' οὐχὶ ἡ Ροζίνα τῶν προηγουμένων ἐσπερῶν, μὲ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἀνθοπῶλιδος, ὅπως ἐγνώρισαν αὐτὴν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

Ἐφ' ἑρε μακρὰν μέλαιναν ἐσθῆτα, ἀντὶ τοῦ συνήθους πλατυγύρου ψιαθίνου πύλου τῆς, τοῦ κοσμομένου διὰ στάχτων καὶ ταινιῶν λευκῶν καὶ κυανῶν, ἐφόρει πλεκτὸν μέλανα κεκρύφαλον, οὗτινος τὰ ἄκρα, μεθ' ὧν συνεπλέκοντο πλόκαμοι τῶν ξανθῶν μαλλίων τῆς, ἀπετέλουν ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ αὐτῆς στήθους ὠραῖον κόμβον. Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κάτωθεν τοῦ κεκρυφλοῦ ἐξέφευγον χρυσιζοντές τινες βουλοὶ τῆς πλουσίας τῆς κόμης. Ἡ ὠχρὰ λευκότης τοῦ ἡδέους προσώπου τῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μέλαιναν καὶ σοβρὰν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, καθίστατο λευκότερα καὶ μᾶλλον καταφανής.

Διήλθε τὸν στενὸν παρὰ τὴν εἴσοδον διαδρόμον τοῦ καφρνεῖου μᾶλλον ὡς σκιὰ ἢ ὡς γυνὴ περιπατοῦσα. Ἄλλοτε προσεμειδία τοῖς ἀγορασταῖς διαρκῶς, τὴν ἐσπέραν ταύτην ποὺ καὶ ποὺ μόνον μειδίμα, καὶ τοῦτο μελαγχολικὸν καὶ πλήρες πικρίας διεφάνετο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

Πάντα ταῦτα συνέτειναν ὅπως μὴ γνωρισθῇ ὑφ' ἀπάντων ἅμα τῇ εἰσόδῳ τῆς. Ὅταν ὅμως, προχωρήσασα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα διαμέρισμα τοῦ καφρνεῖου, ἀπὸ τὰ στόματα πολλῶν ἐξέφυγεν ἡ λέξις «ἡ Ροζίνα!» καὶ παταγῶδη χειροκροτήματα ἀντήχησαν. Μόνον ὁ Βίκτωρ Λάουρης ἐταράχθη προφανῶς.

Ἡ νεανὶς ἔχαίρετισε γλυκύτατα, καὶ

ἤρξατο πωλοῦσα τάνθη της. Αἱ δύο συν-
ἀδελφοί της, ἀναγνωρίζουσαι τὴν ἡττάν
των, ἀπεσύρθησαν. Εὐκόλως ἐννοεῖται ἡ
προθυμία τῶν ἀγοραστῶν.

— Τί σημαίνει πάλιν τοῦτο; ἠρώτη-
σεν ὁ Μιχαήλ. Ἠξεύρεις ὅτι ἡ προστα-
τευμένη σου εἶναι πολὺ εὐφυής, καὶ θὰ
κάμῃ τὴν τύχην της; Τί καλαισθητός ἐν-
δυμασία εἶναι ἡ ἀποφεισινή;

— Λέγεις; ἐμὲ ὅμως ἡ ἐνδυμασία αὐτὴ
μὲ κάμνει νὰ τρέμω, φίλε μου.

— Διατί;

— Φοβοῦμαι μὴ παραστῶμεν μάρτυρες
τραγικοῦ θεάματος.

— Σπουδακιολογεῖς; ἠρώτησεν ὁ Μι-
χαήλ.

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ εἶσαι κάτωχρος.

— Ἴδέ την, πωλεῖ τώρα ἄνθη εἰς τοὺς
ἀξιωματικούς.

Καὶ τῶντι ἡ νεανίς, μακρόθεν μόνον
χαιρετίσασα τοὺς δύο νέους, ἐπλησίασε
τὸν ὄμιλον τῶν ἀξιωματικῶν.

— Ἐπιθυμεῖτε, κύριοι, ἀπὸ τῆς μου;
ἠρώτησε, καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρμεν.

— Βεβαίωτατα, ὠραία ἀνοποῦλις, ἀπε-
κριθησαν ἕξ ἐπτὰ φωναὶ καὶ συγχρόνως
χεῖρες ἐξετάθησαν πρὸς τὸ κάνιστρον.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριοι, μὴ μοῦ χα-
λάτε τὴν τάξιν τῶν ἀνθῶν μου, εἶπεν. Ὁ
σὰς τὰ προσφέρω μὲ τὴν χεῖρά μου.

— Μὲ τὴν ὠραίαν χεῖρά σας, εἶπητε,
υπέλαβέ τις τῶν ἀξιωματικῶν. Λοιπὸν
ἄρχισατε.

Ἡ Ροζίνα ἤρξατο διανεμῶσα ἄνθη καὶ
μικρὰς ἀνοδοῦμας εἰς τοὺς ἀξιωματικούς,
ἀλλὰ μὲ χεῖρα τρέμουσαν. Ἐξ ὄλου τοῦ
ὄμιλου μόνος ὁ Λάουρης δὲν ἐζήτησε
τοῦναντίον μάλιστα, στηρίζων τὴν κεφα-
λήν ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του, δὲν ἔ-
βλεπε τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα, ἐνῶ
θρόμβοι ἰδρώτος ἐσχηματίζοντο ἐπὶ τοῦ
μετώπου του.

— Βίκτωρ, Βίκτωρ! δὲν θὰ γείνης καὶ
σύ ἐκ τῶν πελατῶν τῆς ὠραίας ἀνοποῦ-
λιδος; τῷ εἶπεν ὁ παρ' αὐτῷ καθήμενος.
Τί ἔπαθες;

— Σὰς εἶπον ὅτι εἶμαι ἀδικήτος, καὶ
αἰσθάνομαι χειρότερα τὸν ἑαυτόν μου, ἐ-
ψέλλισεν ὁ Λάουρης, ὅστις ἦτο κάτωχρος.

— Δὲν θ' ἀγοράστῃς λοιπὸν καὶ σύ τὴν
ἀνοδοῦσμήν σου;

— Εὐχαρίστως· δότε μοι, δεσποινίς,
μίαν τῆς ἐκλογῆς σας.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁ-
ποῖαν μοὶ κάμνετε τὴν τιμὴν αὐτὴν, κύ-
ριε, εἶπεν ἡ Ροζίνα, βλέπουσα αὐτὸν διὰ
παραδόξου βλέμματος.

— Ναί, ὠραία μου, ἀπεκρίνατο ὁ ἀ-
ξιωματικός, προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ.

— Ὁ θὰ σὰς δώσω λοιπὸν μίαν, ἐντιμὲ
κύριε Βίκτωρ Λάουρη, εἶπεν ἡ νεανίς διὰ
τόνου φωνῆς ἀπεριγράπτου, τὴν ὠραι-
οτέραν.

Συγχρόνως, παραμερίζουσα τὰ ἄνθη
της, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βήθους τοῦ κανί-
στρου της κομποτάτην εὐμεγέθη ἀνοδοῦ-
σμήν.

Καί:

— Λάβετε! εἰποῦσα, ἔτεινε τὴν χεῖρα

πρὸς αὐτόν, διπλοῦς δὲ κρότος συνετά-
ραξε τοὺς ἐν τῷ καφφενεῖῳ.

Ὁ ἀξιωματικός, τραυματισθείς, κατέ-
πεσεν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του, ἐπι-
πεσόντες, ἀφῆρσαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς
νεανίδος τὴν ἀνοδοῦσμήν, τὴν ἐγκλείουσαν
τὸν θάνατον. Ἡ ἀνοδοῦσμήν ἀμέσως διε-
λύθη, ὑπὸ τὰ ὠραία δὲ ἄνθη καὶ τὰς χαρ-
τίνιας δαντέλλας εὗρον μικρὸν ρεβόλθερ,
μετὰ ἐπιτηδειότητος, θαυμασίας ἀληθῶς,
κεκρυμμένον.

Εὐνόητος ἡ ἐπελθοῦσα ταραχὴ. Οἱ μὲν
τῶν παρισταμένων ἐφευγον, ἄλλοι δὲ ὤρ-
μησαν παρὰ τὴν τράπεζαν τῶν ἀξιωματι-
κῶν, ἐρωτῶντες τί συνέβη. Μόνη ἡ νεανίς
διέμενεν ἀτάραχος καὶ ἀπαθής. Ὁ πληγω-
θείς ἐτέθη ἐπὶ εὐρείας ἐδρας, ἀφαιρεθέντων
δὲ τῶν αἱματοφόρων ἐνδυμάτων του, εἶ-
δον ὅτι ἔφερε δύο πληγὰς, τὴν μίαν ἐπὶ
τοῦ στήθους, ἄνωθεν τῆς καρδίας, τὴν
δ' ἄλλην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος.

Ταῦτοχρόνως ἀφίκετο καὶ ἀστυνομικός
ὑπάλληλος μετὰ κλητῆρων καὶ χωροφυ-
λάκων, ἐρωτῶν τί συνέβη.

Διὰ βραχέων ἐξήγησαν αὐτῷ τὰ γενό-
μενα.

— Διατί ἀπεπειράθητε νὰ τὸν φονεύ-
σητε, δεσποινίς; ἠρώτησε τὴν νέαν.

— Δυστυχῶς δὲν τὸν ἐφόνευσα, κύριε,
ἀπεκρίθη ἡ ἀνοποῦλις ἀτάραχος, ζῆ ἔτι
καὶ ἐρωτήσατέ τον. Βίκτωρ, Βίκτωρ Λά-
ουρη, ἐξηκολούθησε, σὰς ἔπρεπεν ἡ τιμω-
ρία αὐτῇ; Ζητήσατε λοιπὸν συγγνώμην
παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ παρ' ἐμοῦ!

Καὶ ὑψοῦσα τὴν φωνήν:

— Κύριε, ἦτο ἄτιμος ἀνὴρ καὶ ἀτιμό-
τερος ἀξιωματικός, εἶπε, καὶ τοιαύτη τι-
μωρία ἔπρεπεν αὐτῷ! Ἐὰν τολμᾷ, ἄς τὸ
ἀρνηθῇ!

Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ἤρκουσαν, ὅπως ἐννο-
ηθῆ ὅτι δὲν ἐβλέποντο τὸ πρῶτον τὴν ἐ-
σπέραν ἐκείνην ἡ Ροζίνα καὶ ὁ Βίκτωρ
Λάουρης.

Οἱ δύο φίλοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ Λου-
κιανός, πλησιάσαντες τὸν κύκλον, ἐν μέσῳ
τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο ἡ Ροζίνα, παρηκο-
λοῦθον μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ γενόμενα.

— Ἴδου ἡ πρέπουσα λύσις, κύριε Λου-
κιανέ, εἶπε πρὸς τὸν νέον, εἰς τὸ μυθιστό-
ρημα, ὅπερ μοὶ ἐδώσατε νὰ ἀναγνώσω πρό-
τινος. Ἡ ἐγκαταλελειμμένη Κόρη ἐκδι-
κεῖται θριαμβευτικῶς. Ὁ ἀστυνόμος, ἀ-
κούσας τοὺς λόγους τούτους, παρετήρησε
τὸν Λουκιανόν.

— Γνωρίζεσθε, κύριε; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, κατοικοῦμεν εἰς τὴν αὐτὴν οἰ-
κίαν, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ἀφοῦ παρεσχέθη-
σαν τῷ πληγωθέντι ἀξιωματικῷ αἱ πρῶ-
ται ἰατρικαὶ βοήθειαι, μετινέχθη εἰς τὴν
οἰκίαν του, ἡ δὲ Ροζίνα προσεκλήθη ὑπὸ
τοῦ ἀστυνόμου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Τὴν ἐπιστοῦσαν πᾶσαι αἱ φλωρεντινὰί ἐ-
φημερίδες, περισυλλέξασαι τὰς ἀναγκίας
πληροφορίας, ἀνέφερον μετὰ λεπτομερειῶν
τὸ γεγονός. Ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ
δρομῶς ἐπεκρίνετο, ἐνῶ αἱ πλεῖστα ἐξ
αὐτῶν ἀπέδιδον τῇ Ροζίνα τὸ ἐπιθετον
τῆς ἡρωίδος.

Ἡ ἀνάκρισις, ἀπλουστάτη ἄλλως, διεξ-
ήχθη ταχέως, καὶ ἡ δικάσιμος ἡμέρα
ὠρίσθη συντόμως.

Ἡ Ροζίνα, μὴδὲν ἔχουσα συμφέρον νὰ
ποκρύψῃ τι, κατέθηκεν ἐν πάσῃ λεπτομε-
ρεῖα τὰ κατ' αὐτὴν τῷ ἀνακριτῇ. Ὁμο-
λόγησεν ὅτι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς εἰς Φλω-
ρεντίαν ἀφίξεώς της ἦτο ἡ ἐκδίκησις. Ἐξ-
έφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην της τῷ περιθάλ-
ψαντι αὐτὴν Λουκιανῷ, ὃν μὴ θέλουσα νὰ
ἐπιβαρύνῃ, μετήρξατο τὴν ἀνοποῦλιδα μέ-
χρι τῆς ἐκ Ρώμης ἐπανόδου τοῦ Λάουρη,
προσέθηκε δὲ ὅτι, καίπερ δυναμένη νὰ πυ-
ροβολήσῃ αὐτὸν εἴτε ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἴτε
παραφυλάττουσα αὐτὸν καθ' ὁδόν, δὲν τὸ
ἔπραξε, θέλουσα νὰ τύχῃ περιφανοῦς ἰκα-
νοποίησεως Γινώσκουσα ὅτι οἱ ἀξιωματι-
κοὶ συχναῶς εἰς τὸ καφφενεῖον Κορνη-
λίου, ἀπεφάσισε νὰναμένη, καιροφυλα-
κτοῦσα καθ' ἐκάστην. Εὐτυχῶς δὲν ἀνέ-
μενεν ἐπὶ πολὺ.

Ἡ ζῶν τοῦ πληγωθέντος ἀξιωματικοῦ
οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον, κατὰ τὴν γνώ-
μην τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὸν ἰατρῶν,
διότι ἡ μὲν ἐν τῷ στήθει σφαῖρα ἐξήχθη,
ἄνευ βλάβης σπουδαίου τινὸς ὄργανου, μό-
νον δὲ ὁ ἀριστερὸς βραχίον ἐφοβοῦντο μὴ
μείνῃ ἄχρηστος, συντριβέντος τοῦ ὀστού.
Ἄλλὰ πληγὴ φοβερωτέρα, ἡθικὴ αὕτη, ἐπ-
εφυλάσσετο αὐτῷ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ ἐν τῷ καφφε-
νεῖῳ πάθημα αὐτοῦ ἔλαβεν ἐκ Ρώμης τὴν
ἐξῆς ἐπιστολήν:

Κύριε,

«Κατόπιν τῶν ὄσα ἀνέγνων ἐν ταῖς ἐφημερίαις περὶ
ὑμῶν, ἐπληροφορήθη δὲ καὶ παρὰ φίλων ἀξιοτιμῶν
ἐν Φλωρεντίᾳ, νομίζω καλὸν νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν
ὅτι δὲν δύνασθε νὰποτελέσητε μέλος τῆς οἰκογενείας
μου. Μία Κολόνα δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά
της εἰς ἀνδρὰ ἐπάγγελμα ἔχοντα νὰ ἐξαπατᾷ κόρας ἐν-
τίμους. Εἰς τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην ἔχω καὶ τὴν
πλήρη συγκατάθεσιν τῆς ἀγαπητῆς μου Μαργαρίτας,
ἧτις κλαίει ἀναλογιζομένη εἰς πάλαι εἶδους χαρα-
κτῆρα ἐμελλε νὰφιερῶσθαι τὸ μέλλον της.»

Βικέντιος Κολόνα.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἐγένετο ἡ ἐκδίκασις
τῆς ὑποθέσεως τῆς Ροζίνας Δονάτη, κατη-
γορουμένης ἐπὶ ἀποπειρὰ φόνου. Ἡ διάρ-
κεια τῆς δίκης δὲν ὑπῆρξεν ἀνάλογος τοῦ
συρρεῦσαντος πλήθους, διότι ἐπερατώθη
τάχιστα. Τὸ δικαστήριον παμψηφεί ἐξέδοτο
ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν, ἣν τὸ ἀκροατήριον
ἀπεδέχθη μετ' ἀνευφημιῶν. Πρῶτη πρᾶ-
ξις τῆς Ροζίνας μετὰ τὴν ἀθώωσιν αὐτῆς
ἦτο νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα τῷ Λουκιανῷ καὶ
τῷ Μιχαήλ, παροῦσιν ἐκ τῶν πρώτων κατὰ
τὴν δίκην, καὶ εὐχαριστήσῃ τῷ δωρεὰν
συνηγορῆσαντι ὑπὲρ αὐτῆς μετ' ἐνθουσια-
σμοῦ δικηγόρῳ.

Ἡ νεανίς ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου συν-
οδευομένη ὑπὸ τῶν δύο φίλων.

— Ὑστερον ἀπὸ τόσα βῆσανα, εἶπεν ὁ
Λουκιανός, ὅτε ἐβῆσαν ἐν τῇ «Πλατεῖᾳ
τῆς Ἀρχοντείας», ἐν καλῶν γεύματι ἀξίζει
ὅ,τι καὶ ἂν εἶπητε. Δέχεσθε;

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησαν ταῦτοχρό-
νως ἡ Ροζίνα καὶ ὁ Μιχαήλ.

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι διηυθύνθησαν εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον.

Ἡ Ροζίνα καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ
γεύματος καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας

διετέλει περιχαρής· τὸ μόνον, ὅπερ δυσηρέσται αὐτῇ, ἦτο ὅτι τὴν ἔβλεπε πολὺ ὁ κόσμος, συχνότατα δὲ ἤκουεν ἐπικίους διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἀνῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν «Πλατεῖαν Μιχαήλ Ἀγγέλου», ὅπου τὸ πρῶτον συνητήθησαν. Ἡ νύξ ἦτο λαμπρὰ, ἀπαράλλακτος καὶ γλυκυτέρα τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης.

Ἐπανῆλθον οἴκαδε πολὺ βραδέως, ἀποχαιρετίσαντες τὸν Μιχαήλ ἐν τῇ «Πλατεῖα τῆς Ἀρχοντείας».

Ἀμφοτέροι οἱ νέοι κατεῖχοντο ὑπὸ καταφνυοῦ στενοχωρίας. Ἐκάτερος αὐτῶν ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ θιξῇ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἀπησχόλει τὸν νοῦν ἀμφοτέρων.

— Αἰ, Ροζίνα! εἶπε τελευταῖον ὁ Λουκιανός, ἐπέτυχες πλέον τοῦ σκοποῦ σου, ἐξεδικήθης. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Καὶ πολὺ μάλιστα. Δὲν λυποῦμαι, διότι δὲν ἀπέθανε· τὸ στίγμα μόνον τῷ ἀρκεῖ, ὁ δὲ καταστραφεὶς βραχίων του θὰ τῷ ἀπομένῃ ὡς ἀνάμνησις.

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς; Θάπείλθῃς βέβαια, ἐφέλλισεν ὁ Λουκιανός ἀτενίζων αὐτὴν καὶ μετὰ συγκινημένης τῆς φωνῆς.

— Πῶς τὸ λέγεις, Λουκιανέ, ὡς νὰ με ἐβαρύνθῃς! ὑπέλαβεν ἡ Ροζίνα μειδιῶσα. Μὴ βιάζεσαι, καὶ θ' ἀπέλθω. Ἄφες ὅμως νὰ χαρῶ τὴν Φλωρεντίαν ἡσυχῶς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Ἄ, θὰ μείνῃς λοιπὸν ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός πλήρης χαρᾶς.

— Ἔως ὅτου με εἶπες σὺ νὰ φύγω.

— Αἰ, τότε πολὺν καιρὸν θὰ μείνῃς, διότι οὐδέποτε ἐγὼ θὰ δώσω τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεώς σου.

— Πρόσεξε, διότι ἡ Φλωρεντία κατέχει τὴν καρδίαν μου, καὶ μετὰ δυσκολίας θάποσπασθῶ αὐτῆς.

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ καλλίτερον.

— Πλὴν διατί; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις μετὰ τῆς συνήθους εἰς τὰς γυναῖκας ἀρελείας τῆς πολὺ προσομοιαζούσης πονηρίας.

— Διατί; . . . διατί; . . . διότι σὲ ἀγαπῶ, Ροζίνα! ἀνέκραξεν ὁ νέος λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν, νά, μάθε το!

— ὦ, Λουκιανέ, ὑπέλαβεν ἡ νέα δακρύουσα, τὸ ὑπέθετον ἢ μάλλον τὸ ἐγνώριζον. Ἄλλ' εἶναι πολὺ . . . πάρα πολὺ . . . Δυστυχῶς . . .

— Σὺ δὲν με ἀγαπᾷς! ἀνέκραξεν ὁ νέος, ἀρίων τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐλευθέρως.

— Λουκιανέ! ἰδέ με κατὰ πρόσωπον, ἰδέ με! ἐρώνησεν ἡ νέα μετὰ φωνῆς παλλομένης καὶ μεστῆς λυγμῶν.

Τὰ βλέμματα τῶν νέων συνητήθησαν, ἀμφοτέροι δὲ ἠσθάνθησαν τὴν ἡδεῖαν ἐκείνην φρικίαν, τὴν παραγομένην ἐκ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, διατρέχουσας τὸ σῶμά των.

Ὁ Λουκιανός ἔστεινε τὰς ἀγκάλας, ἡ δὲ Ροζίνα κατέπεσεν ἐντὸς αὐτῶν. Τὰ στόματά των συνητήθησαν ἐν παραφύρῳ ἀσπασμῷ.

— Φίλη μου, ἀγάπη μου! ἐφέλλιζεν ὁ

Λουκιανός, κατασπαζόμενος τὴν χρυσοῦν τῆς κόμην.

— Λουκιανέ μου, ἔξοχε καρδιά! ἀπεκρίνετο ἡ Ροζίνα κλαίουσα ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Σὺζυγέ μου! εἶπε τελευταῖον ὁ Λουκιανός.

— Σὺζυγος, ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Ροζίνα, ἀποσπασμένη τῆς ἀγκάλῃς του, δὲν εἶμ' ἀξία.

— Τι λέγεις, φίλη!

— Φίλη νάι, ἀφωσιωμένη μέχρι θανάτου, λατρεύουσα σε, ἐρωμένη, δούλη σου, ἀλλὰ σύζυγος ποτέ, οὐδέποτε!

— Ροζίνα!

— Ἀκουσον με!

— Ροζίνα, σὲ παρακαλῶ!

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάστροφος! εἶπεν ἡ νέα μετὰ σταθερότητος. Ὁ βίος, ὃν σοὶ προτείνω, θὰ εἶναι ὁ ἐξίλασμός τοῦ ὀλισθήματός μου. Δὲν θέλω νὰ γίνω σύζυγός σου, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ὁ εὐγενέστατος τῶν ἀνδρῶν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα, νὰ προκαλῆ τὰ πονηρὰ μειδιήματα τοῦ κόσμου. Δὲν θέλω νὰ εἰπωσιν ὅτι συνέδεσας τὸν βίον σου μετὰ γυναικὸς ἀμαρτωλῆς.

— Ροζίνα, ταπεινόνεις πολὺ τὸν ἐκυτόν σου . . .

— Ἀκουσον τοὺς λόγους μου· δὲν θέλω νὰ παρατηρήσῃς κανὲν μειδιήμα, νάκουσης καμμίαν φράσιν, ἦτις, εἶμαι βεβαία, θὰ σὲ λυπήσῃ καιριώτατα. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου, ὁ ἐκδηλωθεὶς πρὸ και μετὰ τὴν δίκην, θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ μείνῃ μόνον ἡ ἀμαρτία μου. Ἀκουσον με, πιστεύσον με, καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς. Μοῦ ἔκαμες πολὺ καλόν, καὶ τώρα τὸ πληρώνω. Ἡ ἄρνησίς μου τὸ νὰ φέρω τὸ ἐντιμὸν ὄνομά σου, ἔστω σοὶ ἱκανοποίησις διὰ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν σου καὶ διὰ τὴν θυσίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἠθέλησες νὰ ὑποβληθῆς χάριν ἐμοῦ.

— Ροζίνα μου, δὲν ἔχεις δίκαιον! ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός.

— Ἔχω δίκαιον καὶ εἶμαι ἀμεταπίστος!

— Τότε λοιπὸν σὲ χάνω! ἀνέκραξεν ἀπελπίς ὁ Λουκιανός.

— Καὶ ποῦς σοὶ τὸ εἶπεν; Θέλεις τὴν ἀγάπην μου, τὸν ἔρωτά μου, τὴν λατρείαν μου, τὴν ἀφωσιώσιν μου, τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμά μου, εἶν' ἰδικά σου, λάβε τα, ἀλλὰ σύζυγός σου οὐδέποτε, Λουκιανέ, οὐδέποτε! ἀνέκραξεν ἡ νέα, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν μετὰ παραφορᾶς.

— Νικήσωμεν τὴν Φλωρεντίαν, νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μου, ἐφέλλισεν ὁ Λουκιανός φρίσων ἐξ ἡδονῆς.

— Πᾶν ὅ, τι ἔχω ὅπου τῆς γῆς εἶν' ἰδικόν σου, πλὴν σύζυγός σου οὐδέποτε, οὐδέποτε! Δὲν εἶμαι ἀξία, ἐτραύλισεν ἡ Ροζίνα περιπτυσσομένη αὐτὸν σφοδρότερον.

Ὁ Λουκιανός ἐφίλει αὐτὴν περιπαθῶς ἀνὰ τὴν κόμην.

— Ἀλλὰ θάποκτῆσωμεν τέκνα, φίλη μου, Ροζίνα μου, καὶ τότε . . . ἐφέλλισεν εἰς τὸ οὖς τῆς νέας, σιγᾶ, τόσον σιγᾶ.

— Ἄ, τὸ σπουδαῖον ἐπιχείρημα! τὸ ἀρῆκες τελευταῖον! ἀνέκραξεν ἡ Ροζίνα,

ἀτενίζουσα αὐτὸν τρυφερῶς. Ἐὰν μὰς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν εὐτυχίαν ταύτην, τότε πλεόν σκεπτόμεθα . . . Ἄλλ' ἔως τότε σιωπῇ, ὑπακούῃ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἤτοι πρὸς φράγκα χρυσὰ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUH... L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIEE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PİNTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES BILLETTS BLEUS, par EMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAEGLÉ, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES SCRONGNIENUEGNIU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.